

bejde, men det er et Arbejde, som skulde gøres hurtigt, saaledes at man snarest muligt kunde udsende i det mindste to danske Præster til at betjene disse Folk.

Det næste, som jeg ønsker at omtale, er en Sag vedrørende Undervisningsministeriet, nemlig Kunstakademiets Forhold. Der har i en Række af Aar været Uro og Kamp om Kunstakademiet. Dette traadte ganske særligt frem i 1920, da Kunstakademiet ikke alene blev angrebet meget heftigt udefra, men da der tillige var Strejke og Oprør indenfor, idet Eleverne var højst misfornøjede med Undervisningen og Lærerne. Følgen af disse Uroligheder og af den Kritik, der var fremme mod Kunstakademiet, blev, at Regeringen nedsatte en særlig Kommission til at undersøge Akademiets Forhold. Denne Kommission blev nedsat den 11. December 1920 og sammensattes af Repræsentanter dels for Ministeriet og Rigsdagen, dels for Akademiraadet og de forskellige Kunstsammenslutninger. Kommissionen bestod i alt af 19 Medlemmer, deraf 1 for hvert af de 4 store Partier her paa Rigsdagen. Rigsdagsmedlemmerne var den nuværende Indenrigsminister Kragh for Venstre, A. C. Meyer for Socialdemokratiet, afdøde Keiser-Nielsen for de Radikale og undertegnede for det konservative Folkeparti. De to Hovedmænd, som Kommissionen skulde drøfte, var en Revision af Fundatsen, alt-saa selve Akademiets Bestaaen, og en Revision af Undervisningen, af Skolerne.

Der var til at begynde med stor Tvivl om, hvorledes man skulde skride frem med dette Arbejde, idet der var en ikke ringe Stemning mod Akademiets Opretholdelse; der var dem, der ønskede, at Akademiet skulde nedlægges, saa meget mere, som det fra anset kunstnerisk Side blev fremhævet, at Skolerne i den Form, hvorunder de dreves, var ganske unyttige, og at de, hvis de virkelig skulde være til Nytte for Kunstuddannelsen, maatte være frie Skoler under frit valgte Lærekræfter, som Eleverne havde virkelig Tillid til. Jeg for mit personlige Vedkommende stod i Begyndelsen som Repræsentant for den Side, der stod tvivlende overfor, hvorvidt man kunde forsvare at opretholde dette Kunstakademi og disse Skoler; men indenfor Kommissionen forhandlede vi os efterhaanden til Rette om at arbejde videre paa det Grundlag, som var givet fra gammel Tid, det vil sige opretholde baade Akademiet og de Skoler, der eksisterede i Tilknytning til Akademiet, idet vi dog var enige om, at der maatte ske meget alvorlige Reforme-

Akademiraadet skulde sammensættes paa en saadan Maade, at det ikke mere, hvad der havde været klaget over, blev et Udtryk for en enkelt Kunstretning, en enkelt særlig radikal og moderne Kunstretning, som havde faaet Herredømmet deroppe, men blev Udtryk for hele den danske Kunsts forskellige Retningsformer, saaledes at Akademiet blev en Autoritet, som Ministeriet ved Lejlighed kunde henvende sig til som et virkeligt Udtryk for den levende Kunst herhjemme. Dernæst gik man ud fra, at Skolerne skulde være virkelige Arbejdsskoler; saaledes at man sikrede sig, at man der lærte — lad os sige den haandværksmæssige Side af Kunsten, man skulde sikre sig, at man ikke opdrættede Mennesker paa disse Skoler, som, hvis deres Kunst ikke slog an, ganske havde spildt Tiden til Uddannelsen. Man — navnlig Rigsdagsmændene — mente, at det var uforsvarligt at anvende Statens Penge til dette dyre Kunstinstitut, hvis man ikke kunde sikre sig, at Skolerne blev virkelige Arbejdsskoler, navnlig saaledes, at Eleverne fik en alsidig Uddannelse og ikke blev overladt til en ganske enkelt Mands særlige Paavirkning. Der var med Hensyn til Skolerne en stærk Strid mellem to Principper, som man fra kunstnerisk Side benævnedes en Højdedeling og en Tværdeling. Fra kunstnerisk Side ønskede man i høj Grad, at den enkelte Elev, som kom ind paa Kunstakademiet, skulde være knyttet saadan til den enkelte Lærer, han valgte at gaa hos, at han saa at sige ikke udsattes for nogen andens Paavirkning. Man paastod nemlig, at dette ødelagde de kunstneriske Anlæg, spolerede dem ligefrem. Men hertil sagde navnlig Rigsdagsmændene i Kommissionen: Hvis dette er Meningen, saa maa vi bede om frie Skoler; saa kan vi ikke anvende Statens Penge paa denne Maade. Vi maa kræve, at Skolerne skal være saaledes, at Eleverne, der kommer ind — de kommer ofte ganske unge —, faar Undervisning i de forskellige Brancher og af de forskellige Lærekræfter og faar en saa alsidig Uddannelse som vel muligt. Der var ogsaa Tale om saadanne Spørgsmaal som, om der skulde være Mødepligt og Afslutningsprøve i de forskellige Klasser som Betingelse for Oprykning o. s. v. Ogsaa med Hensyn til dette endte Kommissionen med — kan man sige — et Kompromis, hvorefter man fastslog en 4-aarig Skoleuddannelse med særlig Oprykningsprøve til 3die Aarsklasse og en særlig Afslutningsprøve. Og ved disse Afslutningsprøver